

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 2797/05
14.02.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Stojana Jokića, predsednika veća, Nikole Stanojevića, Mihaila Rulića, Zvezdane Lutovac i Slobodana Dražića, članova veća, u pravnoj stvari tužioca "AA" i BB, protiv tužene Republike Srbije, Ministarstvo unutrašnjih poslova, SUP u VV, radi naknade štete, rešavajući o reviziji tužioca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Pirotu Gž. broj 24/05 od 23. 6. 2005. godine, u sednici veća održanoj 14. 02. 2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao NEOSNOVANA revizija tužioca, izjavljena protiv presude Okružnog suda u Pirotu Gž. br. 24/05 od 23. 6. 2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Pirotu P. 451/03 od 10. 5. 2004. godine u stavu prvom izreke delimično je usvojen tužbeni zahtev tužioca pa je tužena obavezana da mu isplati na ime naknade štete nastale privremenom zabranom rada njegovog "AA", u periodu od 12. 9. 2000 godine do 15. 4. 2003. godine 325. 327,32 dinara, a na ime naknade ličnih primanja na osnovu rada zbog nezakonitog prestanka radnog odnosa, po mesecima i iznosima, i kamata dospelim na mesečne iznose, kao i na ime doprinosa od bruto zarade i troškova poslodavca za PIO u iznosu od 85.558,00, zdravstvenog osiguranja u iznosu od 49. 424,00 dinara, i za ne zaposlene radnike u iznosu od 4. 568, 32 dinara ili u ukupnom iznosu od 139. 550,32 dinara i isplate duga 4.500 dinara sa zakonskom zateznom kamatom od 1. 12. 2000. godine pa do isplate, sve kako je bliže označeno u stavu prvom izreke presude, u roku od 15 dana po prijemu presude pod pretnjom izvršenja. U stavu drugom izreke presude tužbeni zahtev preko dosuđenog iznosa i predhodnog stava, a na ime da se tužena obaveže da mu plati na ime naknade ličnih primanja još 24. 279,00 dinara, doprinosa 21.804, 46 dinara, troškova smanjenja štete u iznosu od 14. 585, 50 dinara, ponovnog otvaranja "AA" iznos od 799. 860,00 dinara i povrede ugleda od 100. 000,00 dinara ili u ukupnom iznosu od 960. 528, 96 dinara, odbijen je kao neosnovan. U stavu trećem izreke presude tužena je obavezana da tužiocu plati na ime troškova parničnog postupka 100.000,00 dinara u roku od 15 dana po prijemu presude, dok je u stavu četvrtom izreke utvrđeno da je tužba tužioca "AA" povučena.

Rešavajući o žalbama obeju parničnih stranaka izjavljenih protiv te presude, Okružni sud u Pirotu je presudom Gž. broj 24/05 od 23. 6. 2005.godine u stavu prvom uvažio žalbu tužene i preinačio prvostepenu presudu u stavu prvom i trećem izreke, tako što je odbio kao neosnovan tužbeni zahtev tužioca kojim je tražio da se tužena obaveže da mu plati na ime naknade štete nastale privremenom zabranom rada njegovog "AA" u periodu od 12. 9. 2000 godine do 15. 4. 2003. godine u mesečnim iznosima sa zakonskom kamatom od dana dospelosti pa do isplate, kako je to u izreci presude bliže označeno. U stavu drugom izreke potvrđena je prvostepena presuda u stavu drugom, a žalba tužioca kao neosnovana odbijena. U stavu trećem izreke presude konstatovano je da je prvostepena presuda u stavu četvrtom izreke ostala neizmenjena, dok je u stavu četvrtom izreke tužilac obavezan da tuženoj plati na ime troškova parničnog spora iznos od 9. 050, 00 dinara u roku od 15 dana od dana prijema presude pod pretnjom izvršenja.

Protiv te presude Okružnog suda u Pirotu tužilac je blagovremeno izjavio reviziju zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu člana 386. ZPP ("Službeni list SFRJ" br. 4/77..."Službeni list SRJ" br. 27/92, sa svim kasnijim izmenama i dopunama) u vezi člana 491. stav 4. Zakona o parničnom postupku ("Službeni glasnik RS" br. 125/04), Vrhovni sud je našao da revizija nije osnovana.

U postupku pred prvostepenim sudom utvrđeno je da je rešenjem MUP-a RS-SUP Pirot od 16.5.2000. godine naloženo "AA", čiji je vlasnik tužilac, da u roku od 30 dana primi u radni odnos na neodređeno vreme sa punim radnim vremenom jednog vozača instruktora. Ovo sa razloga što je navedeni "AA" imao samo jednog vozača instruktora u stalnom radnom odnosu, a prema Pravilniku o uslovima za rad "AA" ("Službeni glasnik SRS" br. 2/83 od 22. 1. 1983. godine), takav "AA" mora da ima bar dva vozača instruktora u stalnom radnom odnosu, da bi se obezbedila obuka kandidata za vozače i polaganje vozačkih ispita u skladu sa propisima o sprovođenju vozačkih ispita. Rešenjem istog organa od 6. 9. 2000. godine privremeno je zabranjen rad navedenom "AA" dok ne zasnuje radni odnos na neodređeno vreme sa punim radnim vremenom sa još jednim instruktorom s pozivom na odredbu člana 93. stav 3. Zakona o bezbednosti saobraćaja na putevima, kojim je propisano da će ako "AA" u određenom roku ne ispunji propisane uslove, odnosno ne otkloni utvrđene nedostatke, organ Unutrašnjih poslova privremeno zabraniti njegov rad dok ne ispunji propisane uslove, odnosno ne otkloni nedostatke. Izjavljenu žalbu na navedeno rešenje o privremenoj zabrani rada "AA", Ministarstvo unutrašnjih poslova RS-Resor javne

bezbednosti - Uprava saobraćajne policije u Beogradu je svojim rešenjem od 2. 11. 2000. godine odbila kao neosnovan, s pozivom na na odredbu člana 12. Pravilnika o načinu polaganja vozačkog ispita, ("Službeni glasnik RS" br. 2/83) kojim je predviđeno da član ispitne komisije iz redova vozača instruktora mora biti u radnom odnosu sa punim radnim vremenom u "AA" vozača koji obrazuje ispitnu komisiju. Protiv navedenog rešenja postojala je mogućnost pokretanja upravnog spora pred Vrhovnim sudom Srbije, ali takav spor nije pokrenut.

Odlukom Ustavnog suda RS od 13. 2. 2003. godine utvrđeno je da odredba člana 12. stav 2. Pravilnika o načinu polaganja vozačkog ispita ("Službeni glasnik RS" br. 2/83) nije u saglasnosti sa Ustavom i zakonom, pa je tim u vezi MUP RS, Resor javne bezbednosti, Uprava saobraćajne policije u Beogradu po zahtevu navedenog "AA" donela rešenje 8. 4. 2003. godine kojim je izmenjeno ranije rešenje od 2. 11. 2000. godine i poništeno rešenje 6. 9. 2000. godine o privremenoj zabrani rada "AA", te je predmet vraćen prvostepenom organu na ponovni postupak.

Polazeći od tako utvrđenog činjeničnog stanja, drugostepeni sud je pravilno zaključio da postupanje organa tuženika prilikom donošenja rešenja o privremenoj zabrani rada "AA" vlasništvo tužioca, nije bilo nezakonito i nesavesno, pa je pravilno primenio materijalno pravo kada je prvostepenu presudu preinačio i tužbeni zahtev tužioca za naknadu štete odbio kao neosnovan, s pozivom na odredbu člana 56. Zakona o postupku pred Ustavnim sudom i pravnom dejstvu njegovih odluka ("Službeni glasnik RS" br. 32/91 i 67/93).

Naime, odredbom člana 56. stav 1. navedenog zakona, propisano je da zakoni i drugi propisi i opšti akt za koje je odlukom Ustavnog suda utvrđeno da nisu u saglasnosti sa Ustavom ili zakonom ne mogu se primenjivati na odnose koji su nastali pre dana objavljivanja odluke ustavnog suda, ako do tada nisu pravnosnažno rešeni, dok je u stavu drugom predviđeno da propisi i drugi opšti akti doneti za izvršenje zakona i drugih propisa za koje se odlukom ustavnog suda utvrdi da nisu u saglasnosti sa ustavom i zakonom neće se primenjivati od dana objavljivanja odluke Ustavnog suda, ako iz odluke proizlazi da su ti propisi i drugi opšti akti nesaglasni u ustavu i zakonu.

Stoji činjenica da je odlukom Ustavnog suda Srbije od 13. 2. 2003. godine utvrđeno da odredba člana 12. stav 2. pravilnika o načinu polaganja vozačkog ispita ("Službeni glasnik RS" br. 22/83) nije u saglasnosti sa ustavom i zakonom, na osnovu koje inače zabranjen rad "AA" vozača tužioca rešenjem od 6. 9. 2000. godine i koje je bilo osnov za donošenje konačnog rešenja tuženika 2. 11. 2000. godine, ali navedena rešenja su doneta pre donošenja odluke Ustavnog suda. Sledstveno tome, prilikom donošenja tih rešenja ovlašćena službena lica tuženika su postupala u skladu sa odredbama Zakona o bezbednosti saobraćaja na putevima i Pravilnika o načinu polaganja vozačkog ispita, te nema mesta odgovornosti tužene za eventualnu štetu koju je tužilac pretrpeo zbog privremene zabrane rada "AA" u smislu člana 172. stav 1. ZOO. Prouzrokovanje štete ima za posledicu odgovornost za tu štetu pod uslovima i na način propisan zakonom. U smislu člana 154. stav 1. ZOO, predviđeno je da ko drugome prouzrokuje štetu dužan je da istu naknadi, ukoliko ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivice. Štetna radnja sastoji se u činjenju koje je protiv zakonito, a u ovom slučaju ne postoji protivzakonitost u radu organa tuženog.

Bez značaja je pozivanje u reviziji tužioca na odredbe člana 57. i 58. Zakona o postupku pred ustavnim sudom i pravnom dejstvu njegovih odluka, jer je organ tuženog na osnovu zahteva tužioca rešenjem broj 224 -112/00 od 8. 4. 2003. godine izmenio svoje rešenje od 2. 11. 2000. godine i poništio rešenje doneto 6. 9. 2000. godine o privremenoj zabrani rada tužiočevom "AA".

Sa gore iznetih razloga, a na osnovu člana 393. ZPP, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci ove presude.

Predsednik veća-sudija,

Stojan Jokić, s.r

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

mz